

Arrest

nr. 69 459 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 september 2007 het Rijk binnen. Zij beschikte over een paspoort voorzien van een visum type D (studies).

1.2. Op 29 oktober 2007 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 oktober 2008. De geldigheidsduur van dit document werd, ingevolge een beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 december 2008, verlengd tot 31 oktober 2009.

1.3. Verzoekster trad op 22 november 2008 in het huwelijk met een in België verblijvende Italiaanse man.

1.4. Op 1 april 2009 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Verzoekster werd op 29 september 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 juli 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 2 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [B., Z.], [...] van Macedonische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag dat werd opgesteld naar aanleiding van de nationaliteitsverklaring die betrokkene heeft aangevraagd blijkt dat haar echtgenoot haar verlaten heeft en dat zij feitelijk gescheiden zijn.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene reeds sedert 03.09.2010 alleen woont op het gezamenlijke adres. Haar echtgenoot staat sedert die datum als alleenstaande ingeschreven in Fleurus. Er is dus noch sprake van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Art 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen:

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen

(Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 26.7.2011 geen toepassing maakt van de uitzondering voorzien in art. 42 quater § 4 nl. "bijzonder schrijnende omstandigheden" waardoor DVZ toch het verblijfsrecht in hoofde van verzoekster had kunnen handhaven;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden;

a)

Art 42 quater § 4 stelt:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in paragraaf 5 is het in paragraaf 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

1°

2°

3°...

4° hetzij bijzonder ,schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld,

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 § 4, 2° lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die deze voorwaarden voldoet."

Aangezien verzoekster ongetwijfeld voldoet aan de voorwaarden gesteld door hoger geciteerde uitzondering:

- de bijzonder schrijnende omstandigheden in deze zijn dat de echtgenoot van verzoekster haar verlaten heeft en alleen gaan wonen is op 3.9.2010 daar waar hij verzoekster alleen achterliet zonder enige vorm van uitleg of verontschuldiging, wat DVZ bekend is en zij ook citeert in haar beslissing, zodat de schuldige aan de basis van de feitelijke scheiding niet verzoekster is doch haar echtgenoot;

- bovendien heeft verzoekster een job als werknemer bij Colruyt ingevolge een contract van onbepaalde duur waardoor zij zelf in haar onderhoud kan voorzien en zij van geen sociale bijstand in België afhankelijk is, wat niet kan gezegd worden van haar echtgenoot, daar waar de echtgenoot van verzoekster zelf niet werkt en hij gekend is als een notoire 'dopper";

- daarenboven en beschikt verzoekster ook over een siskaart in België ten bewijze van haar ziektekostenverzekering die alle risico's dekt:

De beëindiging van het verblijfsrecht in hoofde van verzoekster is dan ook bijzonder schrijnend en tergend in deze gezien verzoekster niet op basis van haar huwelijk doch op basis van haar eerder met succes afgeronde studies hier een nieuw leven opgebouwd heeft alsmede een nieuwe levensstandaard dewelke haar door de bestreden beslissing plotsklaps en volledig ontnomen wordt;

[...]

b)

Bovendien heeft DVZ:

-enerzijds het vertrouwen gewekt van de rechtsonderhorige of verzoekster, waar zij op basis van 4 opeenvolgende jaren ononderbroken in België heeft kunnen studeren, verblijven en werken

en

-anderzijds heeft DVZ het beginsel van het gewekte vertrouwen geschonden door een beslissing te nemen zoals deze van 26.7.2011 in casu. nl. door een beëindiging van verblijfsrecht op te leggen en een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten, daar waar zij 1 jaar gewacht heeft om aan verzoekster deze beslissing mede te delen;
het feit dat de echtgenoot van verzoekster alleen woonde sedert 3.9.2010 en in een andere gemeente is DVZ immers niet onbekend;"

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

"In haar eerste middel werpt verzoekster een schending op van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoekster als eerste vermelde rechtsregel (de beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.

Nu verzoekster zich evenwel in haar eerste middel tevens beroept op de motiveringsplicht, zal verwerende partij het eerste middel beantwoorden in het licht van de vermeende schending van gemeld beginsel.

In het middel werpt verzoekster tevens een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie. Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster meent dat niet gemotiveerd werd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de uitzonderingsbepaling van art. 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, gezien zij zich in een schrijnende situatie zou bevinden.

Het is evenwel pas voor het eerst in het verzoekschrift dat verzoekster voorhoudt dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie zou bevinden. Op geen enkel ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoekster de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld dat zij geen gezinscel meer vormde met haar echtgenoot, doch dat haar verblijfsrecht niet mocht worden ingetrokken om reden dat zij zich in de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bevindt.

De verwerende partij stelt tevens vast dat er in het administratief dossier geen enkel element is terug te vinden dat wijst op een bijzonder schrijnende situatie van verzoekster. Evenmin kan verzoekster ernstig voorhouden dat het loutere feit dat haar echtgenoot haar zou hebben verlaten en dat zij hier een job heeft, hiervan een aanwijzing zou vormen.

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 30.005 dd. 17.07.2009)

“De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid op de hoogte stelde van het feit dat hij welliswaar geen gezinscel meer vormde met zijn echtgenote maar toch van oordeel was dat hij kon genieten van een verder en autonoom verblijfsrecht omdat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld of dat een andere bijzonder schrijnende situatie zich voordeed. Verzoeker ontkent bovendien niet dat deze verplichting op hem rustte en verwijst in zijn repliekmemoire zelfs uitdrukkelijk naar het feit dat de bevoegde minister in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat familielid dat het huishouden verlaat wel het initiatief moet nemen om het behoud van het verblijf aan te vragen en de redenen hiervoor aan te tonen.

Er kan bijgevolg niet ingezien worden hoe verweerder - nu verzoeker zelf in gebreke bleef om zijn standpunt en de volgens hem dienstige inlichtingen over te maken - rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. (...)

Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen echt gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een “bijzonder schrijnende situatie” bevond of slachtoffer was van “huiselijk geweld” geen toepassing te maken van artikel 42quater §4, 4°, van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker verder geen schending van artikel 42quater, §4 van

de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van het bestuur tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is.”

Indien verzoekster zich inderdaad in een bijzonder schrijnende situatie zou bevinden, kan van haar worden verwacht dat zij zich als een diligente en zorgvuldige rechtszoekende gedraagt en dat zij deze vermeende feitelijkheden zou aanklagen en dit ter kennis zou brengen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Opgemerkt dient te worden dat verzoekster gehoord werd tijdens de samenwoningstcontrole dd. 01.05.2011 en een politieonderzoek dd. 28.06.2011.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster meegedeeld dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie zou bevinden.

Verzoekster heeft dit nagelaten en is dus duidelijk zelf onzorgvuldig geweest. Zij kan de gevolgen van haar eigen nalatigheid thans niet dienstig doorschuiven naar de verwerende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters beschouwingen in het verzoekschrift kunnen hieraan geen afbreuk doen, te meer nu verzoekster de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing niet ontkent.

Volledigheidshalve wijst de verwerende partij er op dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen - het volgende stelt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, vaststelling die steun vindt in het administratief dossier.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit de motieven van de bestreden beslissing - die hier als herhaald kunnen worden beschouwd - blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening heeft gehouden met alle elementen van verzoeksters dossier en dat hij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Terwijl de verwerende partij ook niet inziet op welke wijze de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het vertrouwen zou hebben gewekt dat verzoekster haar verblijfsrecht niet zou beëindigd worden indien er geen gezinscel meer zou zijn.

Verzoekster heeft inderdaad reeds enige tijd als student legaal in het Rijk verbleven, en daarna als familielid van een burger voor de Unie, doch zoals hierboven reeds werd uiteengezet werd op

26.07.2011 geheel terecht geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden beëindigd.

In antwoord op verzoeksters haar kritiek, merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid pas op 03.03 .2011 op de hoogte werd gebracht van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn.

Na de nodige onderzoeken te hebben uitgevoerd, kan de bestreden beslissing dd. 26.07.2011 niet ernstig laattijdig worden genoemd. Bovendien ziet de verwerende partij niet in welk belang verzoekster heeft bij dergelijke kritiek, nu dit geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de motiveringsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert."

3.1.3. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, zoals deze voortvloeit uit het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), dient te worden gesteld dat het motief van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt in de bestreden beslissing immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en duidelijk uiteengezet dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt omdat zij geen gezinscel meer vormt met haar echtgenoot in functie van wie zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster kan, gelet op het feit dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd op basis van welke vaststellingen hij tot het besluit kwam dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot, ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen stellen dat de motivering onvoldoende nauwkeurig is of moet beschouwd worden als een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

De formele motiveringsplicht impliceert voorts niet dat, indien verweerder bij het nemen van een beslissing van oordeel is dat een algemene regel van toepassing is en geen gebruik kan gemaakt worden van uitzonderingsbepalingen, hij de niet-toepasselijk geachte uitzonderingsbepalingen bij de motivering van zijn beslissing dient te betrekken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat verweerder haar situatie niet correct heeft beoordeeld voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster toont aan dat zij tewerkgesteld is en beschikt over een ziektekostenverzekering en houdt voor dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, zodat – ingevolge de bepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet – haar recht op verblijf niet kon beëindigd worden.

De Raad merkt op dat verzoekster, ondanks het feit dat zij hiertoe de mogelijkheid had, nooit aan verweerder te kennen gaf van oordeel te zijn dat zij zich in een situatie zoals bedoeld in artikel 42quater,

§ 4, 4° van de Vreemdelingenwet bevond en er geen gegevens beschikbaar waren die verweerder er hadden kunnen toe brengen tot een dergelijk besluit te komen. Verzoekster betoogt dat het haar echtgenoot was die haar verliet en dat verweerder hiervan op de hoogte was, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder haar situatie verkeerd inschatte door in het loutere feit dat de echtgenoot van verzoeker het initiatief nam om een einde te stellen aan de gezamenlijke vestiging geen bijzonder schrijnende situatie te ontwaren. De Raad wijst er in dit verband op dat uit het gebruik van het woord "bijzonder" in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en het in deze bepaling opgenomen voorbeeld (slachtoffers van echtelijk geweld) blijkt dat de wetgever heeft aangegeven dat enkel ongewone of uitzonderlijk schrijnende situaties in aanmerking dienen genomen te worden en verzoekster toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door haar situatie niet als bijzonder schrijnend te kwalificeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Uit de uiteenzetting van verzoekster blijkt verder dat waar zij verwijst naar een schending van een beginsel van behoorlijk bestuur zij doelt op een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten teneinde haar in het Rijk verblijvende Italiaanse echtgenoot te kunnen vervoegen en dat een einde aan haar verblijf kon gesteld worden indien zij geen gezinscel met haar echtgenoot vormde. Het loutere feit dat verweerder niet onmiddellijk nadat de echtgenoot van verzoekster ervoor koos alleen te gaan wonen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster nam laat op zich niet toe te besluiten dat verzoekster erop mocht vertrouwen dat een dergelijke beslissing niet meer zou genomen worden. Het loutere feit dat twee echtelieden niet op hetzelfde adres wonen laat verweerder namelijk niet toe automatisch te beslissen dat er geen gezinscel meer bestaat. Verweerder kon slechts tot dit besluit komen na een verder onderzoek en nam op het ogenblik dat zekerheid bestond over het ontbreken van een effectieve gezamenlijke vestiging de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe een schending van het vertrouwensbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

"Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zake een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam de Minister nochtans een beslissing zonder met de elementen; [...] en zonder met de feitelijke omstandigheden [...], rekening te houden;

Dat zij derhalve haar taak niet naar behoren vervuld heeft en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen heeft zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekster bezegeld heeft;"

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“In haar tweede middel werpt verzoekster een schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster beperkt zich evenwel tot een summiere uiteenzetting waarbij de kritiek uit het eerste middel wordt herhaald.

Bijgevolg verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel die hier als herhaald kan worden beschouwd en waaruit duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op een zorgvuldige feitenvinding en evenmin kennelijk onredelijk is.”

3.2.3. De Raad merkt op dat bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is en dat niet blijkt dat verweerder niet met alle dienstige gegevens rekening heeft gehouden.

Verzoekster geeft nogmaals te kennen niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar feitelijke situatie door verweerder, doch toont hiermee niet aan dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting.

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM;

Art 8 van het EVRM beschermt het privé leven van verzoekster;

Het bestaan van dit privé leven kan niet ontkend worden of in twijfel getrokken worden gelet op alle bewijsstukken dewelke verzoekster aan de DVZ bezorgd[e] en dewelke bij huidig beroep nogmaals gevoegd worden;”

3.3.2. Verweerders repliek luidt als volgt.

“Met uiterst summier geformuleerde kritiek houdt verzoekster in haar derde middel een schending voor van art. 8 EVRM.

De verwerende partij merkt evenwel op dat verzoekster nalaat in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een ongeoorloofde inbreuk op haar privéleven zou uitmaken.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Art. 40 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007)."

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake is van een privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie.

Verzoekster verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde documenten. Uit deze stukken blijkt dat zij in België gestudeerd heeft en taalonderwijs volgde, dat zij huwde met een Italiaans onderdaan en dat zij vervolgens een arbeidsbetrekking vond en een aanvraag indiende om de Belgische nationaliteit te verwerven. Deze gegevens laten in casu toe te besluiten dat zij een privéleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze nodig is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet laat toe om het verblijfsrecht van een burger van de Unie gedurende een periode van drie jaar te beëindigen. Een mogelijkheid tot inmenging is dus in de wet voorzien. Het staat verder niet ter discussie dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen van de echtgenote van een in het Rijk verblijvende burger van de Unie die met het oog op een gezamenlijke vestiging tot een verblijf toegelaten werd en die geen gezinscel vormt met deze burger van de Unie nodig is ter bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de openbare orde. Gelet op het feit dat verzoekster wist dat haar recht op verblijf initieel beperkt was tot de duur van haar studies en in een tweede fase werd toegestaan om haar de kans te geven een gezinscel in het Rijk te vormen en nu vaststaat dat verzoekster niet langer studeert of een gezin vormt met een in België verblijvend persoon en niet blijkt dat de banden die verzoekster opbouwde tijdens de beperkte periode dat zij in het Rijk verbleef zwaarder dienen door te wegen dan de banden die zij heeft met haar land van herkomst – waar zij blijkens de door verweerder neergelegde stukken evenzeer studeerde en werkte –, kan de bestreden beslissing ook niet als disproportioneel beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK